

Рей БРЕДБЕРІ

ВІДВІДИНИ

Вона зателефонувала — зустріч могла відбутись.

Спочатку молодий чоловік знічено сказав: "Ні, дякую. Мені дуже шкода, я все розумію, але не варто..."

Але коли почув тишу на іншому кінці телефонного з'єднання, ані звуку, горе, яке було в цьому мовчанні, він проковтнувши клубок в горлі промовив: "Гаразд, добре, приходьте, але лише на хвилину. Це незвична ситуація, я не знатиму як себе вести..."

А чи знала вона... По дорозі до місця де жив молодий чоловік, вона уявляла що буде казати, як буде реагувати, и що буде казати він. Вона жахалась, що зробить щось таке, що він її прожене, грюкнувши дверима.

Та й до всього того вона взагалі його не знала. Він був незнайомцем цілком і повністю. Вони ніколи раніше не зустрічались, і тільки вчора, вона знала його ім'я, після відчайдушних пошуків через друзів в місцевій лікарні. А зараз, доки ще не запізно, вона просто зобов'язана була зустрітись з абсолютно незнаною їй людиною, заради найціннішого в її житті, а, можливо, життів усіх матерів світу, відколи з'явилась цивілізація.

"Заждіть, будь-ласка".

Вона залишила таксисту двадцятидоларову купюру, аби він зачекав декілька хвилин, в разі якщо вона повернеться раніше ніж очікує. Вона стояла декілька довгих секунд, перед входом в кількаповерховий будинок. Глибоко зітхнувши, відчинила двері, зайшла всередину і піднялась ліфтом на четвертий поверх.

Вона міцно закрила очі перед його дверима, і ще раз глибоко зітхнувши, постукала. Відповіді не було. Зненацька за панікувавши, вона постукала сильніше. І двері відчинились.

Молодий хлопець років двадцяти — двадцяти чотирьох, мав ще більш стривожений вигляд ніж вона і сказав:

— Ви місіс Хідлі?

— Ви взагалі на нього не схожі. — вона нарешті почула свій голос. — Я хотіла сказати...— Картаючи себе за ці слова, вона вже майже повернулась іти геть. — Але ж Ви все таки не думали що я відважусь прийти, чи не так?

Він прочинив двері більше і відступив убік. Посеред кімнати, на маленькому столику, уже була готова кава.

"Ні, ні, що за маячню ти несеш?"

— Будь-ласка, сідайте. Мене звати Вільям Робінзон. Для Вас просто Білл... мабуть. Вам каву з вершками?

— Звичайну. — І вона дивилась як він вправляється з кавником.

— Як Ви мене знайшли? — Запитав молодик наповнивши чашки.

Вона взяла одну з них тремтячими пальцями:

— Я знаю працівників з лікарні. Вони для мене дещо і перевірили.

— Хоча б і не мали цього робити.

— Так, я знаю. Та я наполягала. Бачите, я виїжджаю до Франції, на рік, можливо і на довше. Це був останній шанс побачитись з моїм... Я мала на увазі...

Повисла тиша і вона потупила очі в кружку з кавою.

— І вони склали інформацію до купи, незважаючи на те що всі ці відомості мали б бути таємними? — запитав тихо хлопець.

— Так, все збіглось до купи... Тієї ночі, коли помер мій син, Вас привезли в лікарню на трансплантацію серця. Напевно Вас. Інших таких операцій не було ні в ту ніч, ані впродовж всього тижня. Коли Ви залишили лікарню, мій син,...його серці..., так чи інакше, — їй стало важко вимовляти слова — ...пішов з Вами.

Вона поставила чашку на столик.

— Я не знаю, навіщо я прийшла...

— Ні, знаєте.

— Ні, дійсно, не маю гадки. Все це дуже дивно, сумно і жахливо водночас, не знаю, дарунок від Бога. Чи є в тому який сенс?

— Для мене є. Завдяки цьому подарунку, я маю можливість ЖИТИ.

Тепер настала його черга порушити тишу, він налив собі кави і зробив ковток.

— Коли Ви їдете? — запитав хлопець. — Куди Ви подастесь?

— Їду? — непевно перепитала жінка.

— Я маю на увазі, — молодий чоловік сам здригнувся від сказаних слів, вони просто ніяк не складались в те що він хотів сказати. — Я маю на увазі, ви ж поїдете ще до когось? Адже ж є і інші.....

— Так... — Жінка ствердно кивнула головою, намагаючись прибрати тремтіння в тілі, поглянула на свої руки, на коліна, нарешті знизавши плечима, мовила: — Так є і інші. Мій син, його зір споглядає тепер Орегон. Хтось є ще в Туксоні.....

— Не продовжуйте, я не повинен був про це питати.

— Ні, ні. Все це дивно, і навіть безглуздо. Ніколи раніше такого не було. Лише кілька років тому, цьому статись було неможливо. А тепер нові часи. Я не знаю чи мені плакати, чи сміятись. Інколи починаю одне, а закінчую іншим. Прокидаюсь і не знаю, що робити. Мені задається він також не знає. Та це ще безглуздіше. Його тепер немає ніде.

— Він скрізь. Він тут. І живий я лише завдяки тому, що наразі він тут.

Її очі заблищали, але сліз вже не було.

— Так. Дякую Вам.

— Ні, це я дякую йому і Вам, за те що дозволили мені жити.

Жінка рвучко підхопилась, її емоції були сильніші за неї. Вона озирнулась в пошуках дверей, але за сірою пеленою на очах, не змогла її розгледіти.

— Куди ж Ви?

— Я....

— Ви ж тільки-но прийшли!

— Це ж безглуздя! — вигукнула вона. — Я принесла з собою занадто важкий тягар як для Вас так і для себе. Краще я піду, поки вкрай не з'їхала з розуму...

— Заждіть, — сказав хлопець.

Підкоряючись, вона майже сіла.

— Допийте хоча б каву.

Вона продовжувала стояти, але взяла чашку в тремтячі руки. Деякий час, легенький дзенькіт ложечки в напої був єдиним звуком, потім воно швидко допила каву, неначе її мучила спрага цілу вічність. Поставивши порожню чашку, жінка промовила:

— Мені справді час йти. Відчуваю слабкість, лише б не впасти... Сама себе заплутала прийшовши сюди. Хай благословить Вас Господь, молодий чоловіче, і дасть Вам довгі літа.

Вона намірилась йти до дверей, але юнак став на її шляху.

— Зробіть те, за чим Ви прийшли! — сказав хлопець.

— Що?

— Ви знаєте. Дуже добре знаєте! Я не буду заперечувати. Ну ж бо!

— Я....

— Ну ж бо, — повторив він тихіше, закривши очі і опустивши руки.

Вона зазирнула в його обличчя, потім на груди, де під сорочкою виднівся легенький, але свіжий шрам.

— Зараз, — сказав він ще тихіше.

Вона майже поворухнулась.

— Зараз, — промовив він востаннє.

Вона зробила крок вперед, і почала нахилитись правим вухом ближче і ближче, дюйм, за дюймом аж поки торкнулась до молодого тіла.

Вона повинна була заплакати, але не заплакала. З її вуст повинен був зірватись зойк, але не зірвався. І вона не дивилась — вона слухала. Її уста ворушились, проказуючи щось, можливо ім'я, знову і знову, майже в ритм серця, яке вона чула через сорочку, через плоть, в тілі юнака.

Там билось Серце.

Вона слухала.

Серце билось сильно і ритмічно.

Вона слухала довго. Вона тамувала подих і рум'янець повертався на її щоки.

Вона слухала.

Серце билось.

Вона підвела голову, глянула на лице юнака останній раз, на мить торкнулась губами його щоки, повернулась, і швидко пішла до дверей, без слів. В них потреби тепер не було. Не затрималась і біля дверей щоб

обернутись, вона їх легенько відкрила і так само легенько закрила, але вже по інший бік.

Молодий чоловік не ворухнувся. Аж ось його рука сковзнула вгору, через груди і ось відчула, що ховала за собою сорочка. Його очі досі були закриті, лице байдуже.

Потім він повернувся і сів куди бачили очі, підхопив свою чашку і допив каву.

Потужний пульс, дивовижна вібрація життя виходила з його грудей, розливалась вздовж руки і потрапляла навіть в чашку з кавою, надавала їй стійкого нескінченного ритму. Він робив ковток, неначе то були чудодійні ліки, які ніколи не закінчувались і ця чаша наповнювалась би знову і знову, впродовж часу про який він не знає і навіть не здогадується. Він допив каву.

Відкривши очі, він побачив порожню кімнату.

© ВДОВИЧЕНКО Олександр, переклад з англійської.

Адреса перекладача в Інтернеті: wow1986@mail.ru